

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci stěžovatelky **L. B.,** za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2006, č. j. 56 Az 163/2006 - 40,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2006, č. j. 56 Az 163/2006 – 40, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 12. 2006, č. j. 56 Az 163/2006 – 40, byl zamítnut návrh stěžovatelky na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2006, č. j. 56 Az 163/2006 – 22, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 5. 2006, č. j. OAM-536/VL-10-12-2006, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatelka nereagovala na výzvu soudu, aby vyplnila formulář potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech (dále jen „potvrzení“) a dále aby sdělila, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajímateli a jak si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení, která jí byla doručena ve smyslu ustanovení § 50c odst. 4 o. s. ř. dne 4. 12. 2006. Na základě výše uvedeného zjištění dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatelka neprokázala, že jsou u ní dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, resp. pro ustanovení právního zástupce.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřila s tímto usnesením nesouhlas a namítala, že nepřítomnost právníka a tlumočníka vedla k jednostrannému hodnocení situace. Podle jejího názoru byly porušeny § 3, 4, 14, 15 a 17 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále poukázala na čl. 37 odst. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod a § 4 a 17 správního řádu. Proto se domáhala zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 3 (vada řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé), k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V dané věci podala stěžovatelka dne 24. 11. 2006 kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2006, č. j. 56 Az 163/2006 – 22, jejíž součástí byla i žádost o ustanovení bezplatného právního zástupce. V této kasační stížnosti uvedla adresu P. 9, H. 245. Přípisem ze dne 23. 11. 2006, který byl krajskému soudu doručen rovněž dne 24. 11. 2006, stěžovatelka požádala krajský soud o zaslání jednoho výtisku kasační stížnosti, opatřené razítkem podatelny, jako potvrzení o tom, že kasační stížnost byla podána u soudu a jako korespondenční adresu uvedla P. 7, J. Z. 36. Výzva krajského soudu ze dne 29. 11. 2006, kterou byla stěžovatelka vyzvána k prokázání svých osobních, majetkových a výdělkových poměrů a ke sdělení, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem ubytovateli či pronajímateli a jak si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení, byla doručována pouze na adresu uvedenou v kasační stížnosti. Protože při doručování této výzvy nebyla stěžovatelka na uvedené adrese zastižena, byla zásilka dne 1. 12. 2006 uložena u držitele poštovní licence (§ 46 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.) a stěžovatelce byla zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedla (§ 50c odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Přitom byla stěžovatelka poučena, že nevyzvedne-li si zásilku do 3 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i kdyby se adresát o uložení nedozvěděl (§ 50c odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že si stěžovatelka zásilku v uvedené lhůtě nevyzvedla, považoval krajský soud za den doručení pondělí 4. 12. 2006 (§ 50c odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s.).

Jsou-li splněny zákonem stanovené podmínky, pak náhradní doručení zcela nahrazuje doručení skutečné a zákon s ním spojuje totožné následky. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však nemohla být v dané věci výzva stěžovatelce doručena uložením podle § 50c odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s., protože byla doručována na adresu P. 9, H. 245, kterou sice stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti, ale ze spisu je zřejmé, že dne 24. 11. 2006 soudu písemně oznámila jinou korespondenční adresu, a to P. 7, J. Z. 36. Pokud stěžovatelka sdělila krajskému soudu adresu pro doručování, nelze toto prohlášení chápat jinak než jako žádost o doručování písemností na tuto adresu a soud je tak povinen za splnění ostatních podmínek uvedených v § 46 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. doručovat stěžovatelce na tuto adresu. Za této situace, kdy výzva nebyla stěžovatelce řádně doručena, nelze z její nečinnosti dovozovat žádné právní důsledky.

Řízení před krajským soudem tak bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Je proto třeba, aby krajský soud znovu vyzval stěžovatelku, aby vyplnila potvrzení a sdělila, jakým způsobem a v jaké výši platí nájem

ubytovateli či pronajímateli a jak si opatřuje finanční prostředky na svou výživu a ošacení, a teprve poté může být rozhodnuto o její žádosti o ustanovení právního zástupce.

Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť by to bylo nadbytečné, když samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu